

BUDITE PRIPRAVNI

19. nedjelja kroz godinu, C

Vozači dobro znaju što znači krenuti na put s „čelavim“ gumama, kad čovjek sam sebi kaže: „Valjda će izdržati...“ A ako ne izdrže ili ako zakažu u zahtjevnim okolnostima, onda posljedice mogu biti tragične. To su očito vrlo opasne igre. Znamo mi vrlo dobro da bi bilo potrebno da je automobil uvijek ispravan i spreman na put, pa se onda ne trebamo bojati neugodnih iznenađenja.

Upravo nam to danas Isus govori. Veli: „*Neka vam bokovi budu opasani, a svjetiljke upaljene.*“ Ako je sluga uvijek pripravan, ako je sve svoje dužnosti redovito obavljao, onda u tome slučaju uopće nije bitno u koji će čas gospodar banuti: o ponoći ili pred zoru, u rano jutro ili u sneno poslijepodne. Naprotiv, ako je čovjek nemaran i lakomislen, onda nevolje vrlo lako mogu nastupiti. Naši školarci to vrlo dobro znaju. Pouzdaju li se često u svoj „instinkt“ misleći kako ih sutra profesor sigurno neće pitati, onda se lako može dogoditi nevolja u vidu loše ocjene. Naprotiv, ako je učenik redovit u svom radu, onda zna da ne može doći do nekih ozbiljnijih neprilika.

Slično bismo mogli gledati i na naš kršćanski život. Mirno nastojimo živjeti kršćanski i svednevice se trudimo slijediti kršćanska načela. Jer, i u našem kršćanskom životu odgađanja mogu biti veoma opasna. Svjestan sam da bih trebao učiniti neke zakrete u svom životu, poduzeti neke odlučne korake... I odgađam. I što više odgađam, to mi je teže započeti. Biti budan znači neprestano se truditi oko dobra.

Sad dolazimo i do onog drugog. Do straha i tjeskobe. Možda se nekoć strah Božji „strašno“ shvaćao, pa su ljudi nekako živjeli u strahu i tjeskobi oko svoga vječnog spasenja (kao da bi Bog jedva čekao da nas „uhvati na krivoj nozi“). A strah nas paralizira. Onaj tko se boji, neprestano je u tjeskobi pitajući se hoće li sve ispasti kako treba. Upravo kao vojnik koji prije smotre nervozno provjerava svaki djelić odore i opreme, koji do zadnjeg časa pregledava svako dugme, svaki zakutak. Htio-ne-htio smotra, pregled, „inspekcija“ postaje sama sebi svrhom.

Bitno je drugačiji stav kršćanina pred Bogom. Mi smo Gospodnji narod, dio Kristova tijela. U nama djeluje Duh Božji. Pred Bogom stojim kao dijete. Dijete koje je često nespretno, zaboravljivo, koji puta nezahvalno, ali koje u biti ipak ljubi svoga Oca. Pred Bogom stojim kao dijete uzdajući se u njegovu dobrotu, u njegovu milost. Svjestan sam svojih slabosti, ali se uvijek iznova, svednevice, njemu vraćam. I tu nema one ružne računice da ću pričekati s molitvom ili misom dok budem imao više vremena, da ću Boga „podmititi“ u neka posebna blagdanska vremena održavanjem nekih vjerskih običaja. Nema mjesta računici da ću se ipak pred smrt ispovjediti. Jednostavno, kao dijete uvijek stojim pred Gospodinom. Sa svojim slabostima, ali i sa svojom vjerom, nadom i ljubavlju.

I bdijem. U svakodnevnoj molitvi, u svakodnevnom nastojanju oko dobra. Bdiem u nastojeći ljubiti Boga i bližnjega. Bdiem po svojoj nedjeljnoj misi, po svojem trudu oko mira. Bdiem nastojeći da me životom vode Kristova blaženstva. I pjevam: „*Evo, Bog je spasenje moje, uzdam se, ne bojim se više!*“ (Iz 12,2).

Zvonko Pažin